

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 29 grudnia 2015 r.

Poz. 6189

WYROK NR II SA/WR 306/15
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 9 lipca 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA
Sędziowie Sędzia WSA
Sędzia NSA

– Ireneusz Dukiel
– Olga Białek (spr.)
– Halina Kremis

Protokolant asystent sędziego – Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 9 lipca 2015 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Żmigrodzie

z dnia 30 grudnia 2014 r. nr 0007.III.18.2014

w przedmiocie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla południowo-wschodniej części miasta Żmigród

- I. stwierdza nieważność § 5 pkt 2 lit. b, pkt 3 lit. b, pkt 4 lit. b, pkt 5 lit. b we fragmencie „(...) drogi wewnętrzne (...)”, § 5 pkt 6 lit. b we fragmencie: „(...) drogi wewnętrzne (transportu rolnego) (...)”, § 5 pkt 7 lit. b, pkt 8 lit. b, pkt 9 lit. b, pkt 15 lit. b, pkt 18 lit. b we fragmencie „(...) drogi wewnętrzne (...)”; § 5 pkt 1, § 8 pkt 2 lit. a, § 16-18, § 43 pkt 1 oraz załącznika nr 1 w zakresie obszarów: 1 MN-12 MN zaskarżonej uchwały;**
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała w części opisanej w pkt I nie może być wykonana;**
- III. zasądza od Gminy Żmigród na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 złotych (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski działając jako organ nadzoru, na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, zaskarżył uchwałę Rady Miejskiej w Żmigrodzie nr 0007.III.18.2014 z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla południowo – wschodniej części miasta Żmigród, w części dotyczącej: § 5 pkt 2 lit. b, pkt 3 lit. b, pkt 4 lit. b, pkt 5 lit. b we fragmencie „ (...)drogi wewnętrzne (...)”, § 5 pkt 6 lit. b we fragmencie „ (...) drogi wewnętrzne (transportu rolnego)(...)”, § 5 pkt 7 lit. b, pkt 8 lit. b, pkt 9 lit. b, pkt 15 lit. b, pkt 18 lit. b we fragmencie „(...)drogi wewnętrzne (...)”, § 5 pkt 1, § 8 pkt 2 lit. a, § 16 - §18, § 43 pkt 1. Wojewoda zaskarżył również załącznik nr 1, stanowiący rysunek planu dla obszarów 1 MN-12 MN.

Organ nadzoru zarzucił, że uchwała w zaskarżonej części podjęta została z naruszeniem zasad uchwalania planu. W przywołanych fragmentach przepisów § 5 pkt 2 lit. b, pkt 3 lit. b, pkt 4 lit. b, pkt 5 lit. b, § 5 pkt 6 lit. b, § 5 pkt 7 lit. b, pkt 8 lit. b, pkt 9 lit. b, pkt 15 lit. b, pkt 18 lit. b dla terenów: 1-23 M/U, 1-3 U, 1-5 UP, 1 US/KP, 1 R, 1 U/P, 1-2 ZP, 1-3 WS, 1-2 KP, 1 E, ustalono przeznaczenie dopuszczalne „drogi wewnętrzne” bez jednoczesnego określenia parametrów tych dróg. Stanowi to naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015 poz.199 dalej u.p.z.p.) oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1587 – zwane dalej rozporządzeniem). Przepisy te nakładają obowiązek ustalenia w planie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej które powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami.

Argumentując powyższe stanowisko, Wojewoda powołał się na orzeczenie tut. sądu z dnia 21 maja 2014 r., sygn.akt II SA/Wr 178/14, w którym wyrażono pogląd, że droga wewnętrzna wchodzi w skład systemu komunikacji z tego względu, że przez teren tej drogi możliwy jest dostęp do zewnętrznego układu komunikacji drogowej. Ustawodawca nie ograniczył zaś układu (systemu) komunikacyjnego wyłącznie do dróg publicznych, obejmując nim wszystkie drogi występujące w ramach ustaleń planu – a więc również drogi wewnętrzne. Zdaniem organu nadzoru, samo określenie w niniejszej sprawie jedynie dopuszczalnego przeznaczenia terenu jako dróg wewnętrznych, bez określenia w treści planu ich parametrów, jest niewystarczające.

Argumentując zarzuty odnośnie § 5 pkt 1, § 8 pkt 2 lit. a oraz § 16 – 18 i § 43 pkt 1 uchwały, organ nadzoru wskazał, że odnoszą się one dla terenów MN w stosunku do których nie uregulowano w planie w sposób prawidłowy obligatoryjnego elementu planu o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p., tj. zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu, przez wskazanie – zgodnie z art. 114 ustawy - Prawo ochrony środowiska do jakiej kategorii terenu określonego w art. 113 ust. 2 pkt 1 tej ustawy ze względu na dopuszczalne poziomy hałasu, należy przedmiotowy obszar. Z § 8 pkt 2 lit. a uchwały, organ wywiódł, że tereny MN na płaszczyźnie ochrony akustycznej powiązane z dwoma odrębnymi kategoriami obszarów różniącymi się wskaźnikami poziomu hałasu – z zabudową mieszkaniową jednorodzinną i z zabudową związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży. W takiej sytuacji trudno wywnioskować, które normy ochrony akustycznej znajdują zastosowanie w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolem MN. W planie powiązane je bowiem z dwoma kategoriami wskazanymi dla potrzeb ochrony akustycznej, które się od siebie różnią. Zdaniem Wojewody, zagadnienie o którym mowa w art. 114 ustawy – Prawo ochrony środowiska, powinno być określone jednoznacznie przez wyraźne określenie kategorii terenu o których mowa w art. 113 tej ustawy. Plan miejscowy kształtuje bowiem sposób wykonywania prawa własności dlatego w sposób jednoznaczny powinien rozstrzygać kwestie, które należą do jego obligatoryjnych postanowień.

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wskazała, że w § 35 uchwały dla wszystkich dróg tworzących na obszarze planu układ komunikacyjny podano szerokość w liniach rozgraniczających (odnosząc się do rysunku planu) oraz pozostałe niezbędne ustalenia. Do układu komunikacyjnego dróg, nie włączono dróg nie wydzielonych liniami rozgraniczającymi na rysunku planu, przyjmując, że nie ma podstaw do uznania ich za element układu komunikacyjnego. Stwierdzono, że ze względu na wariantowość zarówno ich powstania jak i różnorodność terenów jakie mogą obsługiwać, podanie parametrów technicznych jest niepotrzebne. Projektowane drogi wewnętrzne będą musiały spełniać wymogi przepisów odrębnych – w tym zapewnić bezpieczeństwo p.poż. Podano natomiast parametry wszystkich dróg wewnętrznych dla terenów na których drogi stanowią przeznaczenie dopuszczalne w części dotyczącej scalenia i podziału nieruchomości. Odnośnie natomiast zarzutu dotyczącego norm hałasu, wskazano, że ze względu na przeznaczenie, intencją Rady było zaliczenie wszystkich terenów MN do terenów przeznaczonych na zabudowę mieszkaniową jednorodzinną. Wprowadzenie w tym przepisie zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci jest omyłką pisarską.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

W przepisie art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) ustawodawca zastrzegł, że sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m.in. poprzez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem (jeżeli ustawy nie stanowią inaczej), formułując w ten sposób generalne kryterium wiążące sądy administracyjne w pełnym zakresie ich kognicji. Wykonywana przez sądy administracyjne kontrola administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej; akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.). Przedmiotem oceny w rozpoznawanej sprawie, była uchwała należąca do tej kategorii aktów.

Mając na względzie wskazane powyżej kryterium legalności Wojewódzki Sąd Administracyjny po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych podzielił zarzuty i argumentację skargi.

Zaskarżona uchwała podjęta została w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, która regulowana jest powoływaną wcześniej ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 tego aktu, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych należy do zadań własnych gminy. W przyznanej tym przepisem kompetencji do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wyraża się samodzielność samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu lokalnych zagadnień dotyczących zachowania ładu przestrzennego, a także gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 wskazanej poprzednio ustawy o samorządzie gminnym. Należy też podkreślić, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa powszechnie obowiązującego i musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności. Z tych względów mimo, że ustawodawca jednoznacznie przyznał organom gminy uprawnienie do uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego, to równocześnie nałożył na nie obowiązek przestrzegania reguł stanowienia prawa. Istotne jest też, że gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej. Granicą tej samodzielności jest sprzeczność z prawem, a zatem działanie - co do swej istoty - inne, niż określa to obowiązujący przepis. Samodzielność gminy może być bowiem realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem. Stosownie bowiem do art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, co oznacza, że samodzielność gminy istnieje tylko w granicach prawa.

Ranga powinności praworządnego działania organów gminy w sferze planistycznej podkreślona została w przepisie art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stanowiącym że naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Przywołany przepis ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08). Nie budzi wątpliwości, że przesłanka materialnoprawna wywołuje dalek idące konsekwencje, gdyż podstawę dla unieważnienia uchwały daje w tym przypadku każde naruszenie prawa. Ustawodawca nie stawia tu warunku istotnego naruszenia prawa. Powyższe stwarza więc obowiązek rygorystycznego przestrzegania ustawowo określonych zasad sporządzania planu miejscowego, przy czym zasady te znajdują także zastosowanie przy zmianie planu.

Zasady sporządzania planu w doktrynalnym ujęciu interpretowane są jako wartości i merytoryczne wymagania kształtowania polityki przestrzennej przez uprawniony organ. Dotykają one problematyki związanej ze sporządzaniem planu, a więc zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki – art. 15 ust. 1, art. 17 pkt 4 i art. 20 ust. 1), zawartych w nim ustaleń lub inaczej – przedmiotu planu (art. 15 ust. 2 i ust. 3), a także standardów dokumentacji planistycznej tj. materiałów planistycznych, skali opracowania kartograficznego, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardów oraz sposobów dokumentowania prac planistycznych (rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu zagospodarowania przestrzennego, zob. też: Z. Niewiadomski [red.]: Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz. Warszawa C. H. Beck 2005, s. 253–254).

W rozważaniach dotyczących naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego jako przesłanki stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jego zmiany), istotne też jest, że dokonując wykładni tej przesłanki organy związane są przepisami prawa europejskiego, Konstytucją oraz przepisami prawa materialnego. Tylko w tych granicach można wyznaczyć władztwo planistyczne gminy. Dlatego też sam art. 6 ust. 1 nie może być stosowany jako dający pełne władztwo planistyczne (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2009 r. II OSK 215/08). Przyznane gminie uprawnienie do samodzielnego kształtowania polityki przestrzennej (art. 3 ust. 1 u.p.z.p.) nie ma charakteru arbitralnego, a przepisy nie zezwalają na dowolność ustaleń zawartych w miejscowym planie zagospodarowania. Ustawodawca szczegółowo uregulował bowiem tryb prowadzenia prac najpierw nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy a następnie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Doprecyzował również zakres tematyczny ustaleń, które obowiązkowo powinny się znaleźć w uchwale zawierającej plan miejscowy. W art. 15 ust. 2 u.p.z.p. zawarto obowiązkową materię podlegającą regulacji w planie miejscowym. Niewątpliwie rada gminy związana jest tym zakresem. Nie może zatem pominąć żadnego z wymienionych w tym przepisie elementów, aczkolwiek w doktrynie wskazuje się, że obowiązek ten nie ma charakteru bezwzględnie, gdyż musi być dostosowany do warunków faktycznych panujących na obszarze objętym planem (zob. Z. Niewiadomski [red.]: Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz. Warszawa C. H. Beck 2005, s. 154). Mając zatem na względzie, że przywołany przepis art. 15 ust. 2 stanowi normę o charakterze *ius cogens*, organ gminy podejmujący uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może pominąć żadnego z elementów określonych tym przepisem, o ile na terenie objętym planem zachodzą okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Komentatorzy ustawy podkreślają jednak, że ujęcie w projekcie planu miejscowego obowiązkowych ustaleń wymienionych w art. 15 ust. 2 wymaga ustosunkowania się do każdego zagadnienia wymienionego w pkt 1–12, a w przypadku braku uwarunkowań dotyczących któregośkolwiek z tych punktów, w treści projektu powinna znaleźć się odpowiednia o tym informacja (por. LEX: Komentarz do art. 15 [w:] T. Bąkowski, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz. Zakamycze 2004).

W tym kontekście istotne jest również to, że wobec hierarchiczności źródeł prawa plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego nie może regulować materii należących do aktów wyższego rzędu i nie może być z nimi sprzeczny. Ponadto – jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 maja 2011 r. (sygn. akt II OSK 424/10) zagadnienia zawarte w planie miejscowym powinny być określone w sposób jednoznaczny, nie powodujący wątpliwości interpretacyjnych, dlatego przy konstruowaniu ustaleń planu należy korzystać z zasad techniki prawodawczej, o których stanowi załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 98).

Uwzględniając przedstawione wyżej wywody, Sąd uznał zasadność zarzutów skargi w zakresie w jakim Wojewoda kwestionował brak określenia parametrów dla dróg wewnętrznych. Należy wskazać, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej – ustalenia w tym zakresie, stosownie do § 4 pkt 9 lit. a powoływanego rozporządzenia powinny zawierać w szczególności określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikację ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W warunkach prawnych wynikających ze wskazanych w skardze jako naruszone przepisów ustawy i aktu wykonawczego, należy podzielić stanowisko Wojewody Dolnośląskiego, że brakiem kompleksowej regulacji w zakresie ustalenia parametrów dróg wewnętrznych przewidzianych jako przeznaczenie dopuszczalne na terenach powyżej wymienionych, Rada Miejska w Żmigrodzie spowodowała kwalifikowaną wadliwość wskazanych w skardze zapisów. Zdaniem Sądu, należy uznać, że droga wewnętrzna wchodzi w skład systemu komunikacji z tego względu, że poprzez teren tej drogi umożliwiony jest dostęp do wewnętrznego układu komunikacji drogowej. Istotne również jest, że ustawodawca zobowiązując organ stanowiący gminy do określenia zasad budowy systemów komunikacji, tak samo jak Minister Infrastruktury zobowiązując ten organ w powoływanym wcześniej rozporządzeniu do określenia układu komunikacyjnego i jego parametrów, nie ograniczył układu (systemu) komunikacyjnego wyłącznie do dróg publicznych, obejmując nim wszystkie drogi występujące w ramach ustaleń planu, a więc również drogi wewnętrzne.

Takie stanowisko prezentowane było w orzecznictwie ogólnoadministracyjnym, w tym w szczególności w wyrokach powołanych przez skarżący organ nadzoru w uzasadnieniu skargi.

Zasadnym okazał się także drugi zarzut podniesiony przez Wojewodę, wskazujący na niejednoznaczne zapisy § 8 pkt 2 lit. a uchwały co do przyporządkowania terenu MN do odpowiedniej kategorii terenu, wyznaczonej w przepisach ochrony środowiska ze względu na normy akustyczne.

Jak słusznie wskazuje Wojewoda, według art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. jednym z obligatoryjnych elementów który powinien być regulowany w planie miejscowym, są zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego. Realizacja tego obowiązku wymaga uwzględnienia przepisów szczególnych, w tym przypadku norm ujętych w Prawie ochrony środowiska (dalej P.o.ś). Przepis art. 114 P.o.ś stosowany w związku z art. 15 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 u.p.z.p., nakłada zaś na prawodawcę lokalnego obowiązek wskazania w planie miejscowym podczas różnicowania terenów o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania, które z nich należą do poszczególnych rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 P.o.ś. Jeżeli teren może być zaliczony do kilku rodzaju terenów o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenów (art. 114 ust. 2). Odczytując powyższe regulacje łącznie z art. 113 ust. 1, stwierdzić należy, że rolą organu gminy jest to, aby przy określeniu (różnicowaniu) w planie miejscowym funkcji danego terenu i jego sposobu zagospodarowania, zostało również wskazane, do której z kategorii terenów określonych w art. 113 ust. 2 pkt 1 – dla których w rozporządzeniu właściwego ministra określone zostały dopuszczalne poziomy hałasu – należy dany teren. Inaczej mówiąc, z planu powinno wynikać, według jakiej funkcji i sposobu zagospodarowania ma być ustalany dla danego terenu dopuszczalny poziom hałasu którego wielkość (dla danej funkcji i sposobu zagospodarowania terenu), została już unormowana w rozporządzeniu przez właściwego ministra. Trafnie wskazuje zatem organ nadzoru, że jeżeli dla danego obszaru uchwalono plan miejscowy, to jego koniecznym elementem jest przyporządkowanie – z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 2 art. 114 P.o.ś – terenów o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania do odpowiedniego rodzaju terenu określonego w art. 113 ust. 2 pkt 1 tej ustawy. Realizacja powyższego obowiązku ma istotne znaczenie w stosowaniu przez organy administracji norm ochrony przed hałasem. W sytuacji bowiem, gdy dla danego obszaru obowiązuje plan miejscowy, niedopuszczalne jest korzystanie przez organy z przepisu art. 115 P.o.ś i przyporządkowywanie danego terenu do odpowiedniej kategorii określonej w art. 113 ust. 2 pkt 1 na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego terenu i terenów sąsiednich (por. wyrok NSA z dnia 9 lutego 2012 r. II OSK 2270/10, LEX nr 1138122). W takiej sytuacji, niewywiązanie się przez organy planistyczne na etapie sporządzania i uchwalania planu z powyższego obowiązku, i nie przyporządkowanie w ogóle danego terenu, lub też uczynienie tego – jak w niniejszej sprawie – w sposób niejednoznaczny, mało czytelny i dopuszczający zbyt dużą swobodę interpretacyjną, stanowi istotne naruszenie art. 114 P.o.ś i prowadzi do naruszenia zasad sporządzania planu określonych w art. 15 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p. Plan pozbawiony bowiem zostaje obligatoryjnego elementu. Sąd w niniejszym składzie podziela sposób rozumienia owej obligatoryjności elementów planu – dominujący w orzecnictwie i doktrynie – zgodnie z którym plan miejscowy musi zawierać poszczególne ustalenia, o których mowa w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., wówczas, gdy okoliczności faktyczne dotyczące obszaru objętego planem, wynikające zwłaszcza z istniejącego lub planowanego przeznaczenia i sposobu zagospodarowania terenu, uzasadniają dokonanie takich ustaleń (por. wyroki NSA: z 23.04.2010 r., II OSK 311/10; z 13.10.2011 r., II OSK 1566/11; z 06.09.2012 r., II OSK 1343/12; por. też: Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, pod red. Z. Niewiadomskiego, Warszawa 2015, art. 15 Nb 6; I. Zachariasz [w:] H. Izdebski, I. Zachariasz, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Warszawa 2013, uw. 3 do art. 15). Okoliczności istniejące w niniejszej sprawie, wskazują zaś na konieczność konkretnego i jednoznacznego przyporządkowania terenu do odpowiedniej normy hałasu.

W świetle powyższego, zasadne okazały się zarzuty skargi wskazujące, że w istocie dla terenu MN brak było określenia dopuszczalnych norm hałasu. Okoliczności tej nie kwestionuje też strona przeciwna, twierdząc jedynie, że mamy do czynienia z błędem pisarskim. Taka argumentacja – w żaden sposób nie uprawdopodobniona – nie może być uwzględniona. Trudno mówić o błędzie pisarskim, skoro takie zapisy planu przeszły całą procedurę planistyczną.

Mając powyższe na względzie Wojewódzki Sąd Administracyjny – stosownie do przepisu art. 147 § 1 u.p.p.s.a. orzekł jak w pkt I sentencji wyroku. Klauzula zawarta w pkt. II wyroku wynika z obowiązku zastosowania przez Sąd przy orzekaniu o uwzględnieniu skargi przepisu art. 152 wskazanej powyżej ustawy, a orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnione jest treścią art. 200 tej samej ustawy.